

LUCINDA RILEY

Ένα τραγούδι
για το τέλος

μετάφραση
Σοφία Τάπα

διόπτρα

Τίτλος πρωτοτύπου
THE LAST LOVE SONG
Lucinda Riley

Copyright © Lucinda Riley Limited, 2025
Published by agreement with Lucinda Riley Ltd.

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ, 2026
Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με το Lucinda Riley Ltd.

Πρώτη ελληνική έκδοση
Ιούνιος 2026

Μετάφραση
Σοφία Τάπα

Επιμέλεια κειμένου
Μάγδα Τικοπούλου

Σχεδιασμός εξωφύλλου
Γιώργος Παναρετάκης, Εκδόσεις Διόπτρα

Σελιδοποίηση
Έρση Σωτηρίου, Εκδόσεις Διόπτρα

Κεντρικά γραφεία

Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι
Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

Βιβλιοπωλείο Books & Life

Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 210 330 07 74

www.dioptra.gr
e-mail: info@dioptra.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη. Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 4§3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790.

ISBN: 978-618-10-0355-9

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Αγαπητέ αναγνώστη,

Σ' ευχαριστώ που επέλεξες αυτό το μυθιστόρημα της Lucinda Riley. Είμαι ο γιος της Lucinda, Harry Whittaker. Αν γνωρίζεις το όνομά μου, σίγουρα θα είναι από το βιβλίο *Άτλας - Η Ιστορία του Πα Σαλι*, τον επίλογο της σειράς *Οι Κόρες των Αστεριών*, που έχει γράψει η μαμά μου και μετά τον θάνατό της το 2021 ανέλαβα να ολοκληρώσω εγώ.

Ήθελα να εξηγήσω πώς κατέληξε το βιβλίο *Ένα Τραγούδι για το Τέλος* να κυκλοφορήσει το 2026. Ωστόσο, για να γίνει αυτό, θα πρέπει να αναφέρω εν συντομία το έργο της μαμάς μου - ελπίζω να μου το επιτρέπεις.

Από το 1993 έως το 2000, η μαμά μου έγραψε οκτώ μυθιστορήματα με το πατρικό της όνομα, Lucinda Edmonds. Η επαγγελματική σταδιοδρομία της φαινομενικά ανακόπηκε λόγω ενός βιβλίου με τον τίτλο *Seeing Double*. Στη φανταστική πλοκή του υπήρχε ένα νόθο μέλος της βρετανικής βασιλικής οικογένειας. Ο πρόσφατος τότε θάνατος της πριγκίπισσας Νταϊάνα και η επακόλουθη αναταραχή στη μοναρχία έκανε τα βιβλιοπωλεία να θεωρήσουν πολύ μεγάλο ρίσκο την κυκλοφορία του. Ως εκ τούτου, οι παραγγελίες της Lucinda Edmonds ακυρώθηκαν, όπως ακυρώθηκε και το συμβόλαιό της από τους εκδότες της.

Το διάστημα 2000-2008, η μαμά μου έγραψε τρία μυθιστορήματα, χωρίς ωστόσο να τα εκδώσει. Κατόπιν, το 2010, υπήρξε μια σημαντική θετική εξέλιξη. Κυκλοφόρησε το πρώτο της βιβλίο ως Lucinda Riley – *Το Λουλούδι του Θερμοκηπίου*. Με το νέο αυτό όνομα κατέληξε να γίνει μία από τις πλέον επιτυχημένες παγκοσμίως συγγραφείς γυναικείας λογοτεχνίας, με πωλήσεις εβδομήντα εκατομμυρίων βιβλίων μέχρι τη στιγμή που γράφω αυτό το κείμενο. Παράλληλα με τα ολοκαίνουρια μυθιστορήματά της, η μαμά μου έγραψε εκ νέου τρία βιβλία «Edmonds»: *Αρια* (που έγινε *Η Ιταλίδα*), *Όχι Και Τόσο Άγγελος* (που έγινε *The Angel Tree*) και το προαναφερθέν *Seeing Double* (που έγινε *The Love Letter*). Όσο για τα τρία ακυκλοφόρητα μυθιστορήματα, πλέον έχουν εκδοθεί όλα, σημειώνοντας μάλιστα μεγάλη επιτυχία.

Αναμφίβολα, η Lucinda ήταν ανέκαθεν μία από τις καλύτερες συγγραφείς στον κόσμο, όμως, όπως ήταν φυσικό, η συγγραφική της φωνή ωρίμασε κατά τη διάρκεια της τριαντάχρονης επαγγελματικής σταδιοδρομίας της. Έκανε εκτεταμένες βελτιώσεις στα τρία βιβλία της της δεκαετίας του '90, τα οποία έγραψε εκ νέου: Άλλαξε την πλοκή, πρόσθεσε ήρωες και τροποποίησε το ύφος. Ως εκ τούτου, στο εν λόγω βιβλίο ανέλαβα εγώ αυτόν τον ρόλο, να φρεσκάρω και να προσαρμόσω στο σήμερα το παρόν κείμενο, βοηθώντας το από «Edmonds» να γίνει «Riley». Το ίδιο έκανα και το 2024 για το βιβλίο *Το Κρυμμένο Κορίτσι*.

Το *Ένα Τραγούδι για το Τέλος* κυκλοφόρησε πρώτη φορά το 1997 με τον τίτλο *Αν σε Χάσω*. Για εμένα προσωπικά, το βιβλίο αυτό είναι ιδιαίτερα ξεχωριστό, λόγω του τρόπου στον οποίο διαδραματίζεται. Πολλοί αναγνώστες θα γνωρίζουν πως, μολοντί η μαμά μου γεννήθηκε στο Λίσμπουρν, ανέκαθεν ένιωθε ότι το δυτικό Κορκ της Ιρλανδίας ήταν

η πνευματική γενέτειρά της. Λίγο μετά τη γέννησή μου στις αρχές της δεκαετίας του '90, μετακομίσαμε από την Αγγλία στο Κλονακίλτι της Ιρλανδίας. Οι αγαπημένες μου παιδικές αναμνήσεις είναι ριζωμένες στο μαγευτικό παραθαλάσσιο τοπίο του – και συγκεκριμένα στους κρυφούς κολπίσκους της παραλίας Ιντσιντόνι, όπου η μαμά μου μου διηγόταν ιστορίες για τα σκανταλιάρικα πνεύματα που ζούσαν εκεί. Κατόπιν, πηγαίναμε να ζεσταθούμε σε μία από τις θαλπερές παμπ του Κλονακίλτι, με την ελπίδα να ακούσουμε κάποιον βιολιστή ή φλαουτίστα να παίζει. Το τοπικό τονωτικό της μουσικής και των μύθων έκανε τη φαντασία μου να οργιάζει και δεν είναι να απορεί κανείς που η Ιρλανδία έχει να επιδείξει ορισμένα από τα καλύτερα λογοτεχνικά μυαλά.

Το *Ένα Τραγούδι Για Το Τέλος* είναι, από πολλές απόψεις, ένας φόρος τιμής στο δυτικό Κορκ. Δεν θα αποκαλύψω πολλά στοιχεία της πλοκής, όμως είναι ολοφάνερο πως τα λαμπερά φώτα της οδού Κάρναμπι του Λονδίνου χωριούν μπροστά στον «Άγριο Ατλαντικό Δρόμο» της Ιρλανδίας και στο (φανταστικό) Μπάλιμορ.

Αμέσως καταλαβαίνει κανείς πως το βιβλίο αυτό είναι γραμμένο από τη Lucinda. Στις σελίδες του θα ανακαλύψεις τον παθιασμένο έρωτα, την τραγική απώλεια και, φυσικά, ένα συνταρακτικό μυστικό από το παρελθόν που απειλεί να καταστρέψει το μέλλον. Στην εισαγωγή μου του 2024 στο *Κρυμμένο Κορίτσι* έγραψα πως η προσαρμογή στο σήμερα «ήταν μια διαδικασία δύσκολη», λόγω των δύσκολων θεμάτων με τα οποία καταπιανόταν το βιβλίο. Εδώ δεν αντιμετώπισα καμία τέτοια πρόκληση. Η ενασχόλησή μου με το *Ένα Τραγούδι για το Τέλος* ήταν σκέτη απόλαυση! Αν και, ως φρέσκος πατέρας δίδυμων κοριτσιών, οφείλω να ομολογήσω ότι δυσκολεύτηκε πολύ περισσότερο να φανώ συνεπής στις προθεσμίες!

Για τους πιστούς αναγνώστες της Lucinda, η μαμά σας περιμένει σαν μια παλιά φίλη, έτοιμη να σας παρασύρει μαζί της σ' έναν χορό πίσω στον χρόνο. Όσο για τους νέους αναγνώστες, καλωσορίσατε! Είμαι κατενθουσιασμένος που αποφασίσατε να περάσετε λίγο χρόνο με τη Lucinda Riley!

Harry Whittaker, 2025

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Λονδίνο, Ιούνιος 1986

Υπήρχαν μονίμως χθεσινές εφημερίδες εδώ κι εκεί στην αίθουσα με την τηλεόραση, όμως εκείνη δεν διάβαζε ειδήσεις. Κάποιες φορές τις έπαιρνε και έλυνε τα σταυρόλεξα. Για να διασκεδάσει την ανία της. Μάζεψε τα λεκιασμένα από τσάι φύλλα των εφημερίδων *The Sun* και *The Mirror*, τα έβαλε παραμάσχαλα και γύρισε στο κελί της. Ευτυχώς, ήταν έρημο. Η Μιούριελ είχε πάει στα ντους.

Βολεύτηκε στην κουκέτα της και πήρε την πρώτη εφημερίδα από τη στοίβα. Καθώς έψαχνε να βρει τη σελίδα με τα σταυρόλεξα, είδε ένα γνώριμο πρόσωπο να την κοιτάζει. Ατσαλώθηκε για να καταφέρει να το αγνοήσει και γύρισε σελίδα.

Ο άντρας αυτός εξακολουθούσε να είναι τεράστιος σταρ. Η φήμη του είχε πάρει διαστάσεις λατρείας λόγω της εξαφάνισής του πριν από πολλά χρόνια. Ήταν αναπόφευκτο λοιπόν να δημοσιεύεται πού και πού η φωτογραφία του στις εφημερίδες.

Προσπάθησε να παραχώσει το παρελθόν στο πίσω μέρος του μυαλού της. Βρήκε το σταυρόλεξο και έβγαλε ένα στιλό από την τσέπη της ολόσωμης φόρμας της. Μασουλώντας το σκεφτική, άρχισε να συμπληρώνει σιγά σιγά τα γράμματα στα τετράγωνα. Όμως, μοιραία, αδυνατούσε πλέον να συγκεντρωθεί.

Εντέλει τα παράτησε, γύρισε ξανά στις προηγούμενες σελίδες και άρχισε να διαβάζει.

ΓΥΡΝΑ ΠΙΣΩ, ΚΟΝ!

Σήμερα ανακοινώθηκε ότι το συγκρότημα The Fishermen που είχε κάνει θραύση στη δεκαετία του εξήντα, θα επανενωθεί για την επερχόμενη συναυλία Music for Life, που θα πραγματοποιηθεί στο στάδιο Γουέμπλεϊ του Λονδίνου. Αστέρες του παρελθόντος και του παρόντος έχουν δηλώσει τη στήριξή τους και συνεπώς θα τραγουδήσουν για την Αφρική αυτό το Σαββατοκύριακο, όμως η ερώτηση στα χείλη όλων είναι... θα εμφανιστεί ο Κον Ντέιλι; Είναι ευρέως γνωστό πως ο τραγουδιστής των The Fishermen έχει να εμφανιστεί δημόσια περισσότερο από μία δεκαετία!

Εκείνη έγειρε πίσω, με την εφημερίδα ανοιχτή πάνω στα πόδια της. Είχε μάθει να μουδιάζει τα συναισθήματά της. Ήταν ο μόνος τρόπος να επιβιώσει εκεί μέσα. Ξαπλωμένη, κάρφωσε το βλέμμα στη ρωγμή στο ταβάνι, που από δύο εκατοστά την είχε δει να γίνεται σιγά σιγά πάνω από τριάντα, κι ένα χαμόγελο απλώθηκε αργά στα χείλη της.

Να ήταν άραγε ευχαρίστηση αυτό που ένιωθε;

Μπα, μάλλον όχι.

Είχε πάψει εδώ και πολύ καιρό να πιστεύει στη μοίρα. Παρ' όλα αυτά, ήταν ευτυχής σύμπτωση το γεγονός πως, αν όλα πήγαιναν καλά με το δικαστικό συμβούλιο αποφυλάκισης σε δύο εβδομάδες, θα έβγαινε από τη φυλακή λίγο πριν από την ιστορική επανένωση των The Fishermen στο Γουέμπλεϊ.

Εκείνο το βράδυ, όταν το φως στο κελί αναβόσβησε τρεις φορές δείχνοντας τα λεπτά που απέμεναν ως τη συσκότιση, πήγε στον νιπτήρα να βουρτσίσει τα δόντια της. Κατόπιν, έβγαλε από την τσέπη της ρόμπας της τα τέσσερα χάπια που

μόλις της είχε δώσει η δεσμοφύλακας και τα έριξε στο νερό που έτρεχε από τη βρύση. Τα κοίταζε που στροβιλίστηκαν στη δίνη και εξαφανίστηκαν μες στο σιφόνι.

Όταν γύρισε από την άλλη μεριά, είδε τη Μιούριελ να την κοιτάζει έντρομη.

«Για όνομα του Θεού, αγάπη μου, γιατί το έκανες αυτό; Δεν πρόκειται να σου δώσουν άλλα. Τους ξέρεις καλά».

Εκείνη ανέβηκε αμίλητη στην κουκέτα της.

«Δεν πειράζει, Μιούριελ. Δεν τα χρειάζομαι πια. Καληνύχτα».

Λίγα λεπτά αργότερα, τα φώτα έσβησαν.

Αντί, όμως, να βυθιστεί, ως συνήθως, σ' έναν ναρκωμένο, παραγμένο ύπνο, αισθανόταν να είναι σε υπερδιέγερση.

Θα χρειαζόταν λίγος χρόνος ώσπου να φύγει η επίδραση της προηγούμενης δόσης από τον οργανισμό της και να καθαρίσει το μυαλό της, αλλά μπορούσε να το διαχειριστεί. Έπρεπε να το διαχειριστεί.

Αφέθηκε να βυθιστεί στις αναμνήσεις, για να αναδυθεί ξανά η οργή. Ο πόνος θα της έδινε δύναμη και θα έτρεφε την ανάγκη για εκδίκηση.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ

Δυτικό Κορκ, Ιρλανδία, Απρίλιος 1964

Το χωριό Μπάλιμορ ήταν όμορφα φωλιασμένο στην απόκρημνη ακτογραμμή του δυτικού Κορκ. Τα βαμμένα σε χτυπητές ροζ, κίτρινες και μπλε αποχρώσεις σπίτια του αποτελούσαν μια χαρούμενη πινελιά τις τρομακτικές, γκρίζες ημέρες του χειμώνα, που οι καταιγίδες το χτυπούσαν ανελέητα από τον Ατλαντικό ωκεανό. Οι χίλιοι πεντακόσιοι κάτοικοι ήταν μαθημένοι στη βροχή, που ήταν γνωστό ότι έπεφτε αδιάκοπα για τρεις μήνες. Άντεχαν τους ατελείωτους χειμώνες μόνο και μόνο επειδή ήξεραν πως ακολουθούσε το ευλογημένο καλοκαίρι. Ο ουρανός θα ήταν καταγάλανος και τότε νέοι και γέροι μαζί θα περνούσαν ατελείωτες ημέρες στις χρυσαφένιες αμμουδιές για τις οποίες ήταν ξακουστή η περιοχή. Ήξεραν πως, για εκείνες τις λίγες εβδομάδες, δεν υπήρχε καλύτερος τόπος στην πλάση όλη!

Η Σόρκα Ο'Ντόνοβαν βγήκε μαζί με το υπόλοιπο χωριό από την εκκλησία έξω στον καθαρό απριλιάτικο αέρα.

«Μα τι υπέροχο πρωινό!» σχολίασε χαμογελαστή η Μέρι Ο'Ντόνοβαν. «Θαρρώ πως ήρθε επιτέλους η άνοιξη!»

«Ναι, ωραία είναι, μαμά», συμφώνησε κατανεύοντας η Σόρκα, ανυπομονώντας να φύγει. «Μαμά, μπορώ να πάω στη Μορίν μέχρι να φάμε; Της υποσχέθηκα να τη βοηθήσω στα μαθηματικά».

Η Μέρι είδε μια φίλη της και της κούνησε το χέρι.

«Ναι, αλλά φρόντισε να είσαι πίσω στη μία. Ξέρεις πόσο ιδιότροπος είναι ο μπαμπάς σου».

«Ναι, μαμά».

Η Σόρκα κοίταζε τη μητέρα της, που γύρισε από την άλλη πλευρά και άνοιξε δρόμο μες στο πλήθος για να πάει προς τη φίλη της. Τότε πήρε το ποδήλατό της από την πλαϊνή πλευρά της εκκλησίας, πέρασε τη δίφυλλη πύλη και πήγε προς την κατεύθυνση που ήταν το σπίτι της Μορίν. Όταν δεν φαινόταν πια από το πλήθος που ήταν συγκεντρωμένο έξω από την εκκλησία, έστριψε σε μια γωνία και έκανε πετάλι όσο πιο γρήγορα μπορούσε, ακολουθώντας ένα μονοπάτι που ξεμάκραινε από το χωριό και οδηγούσε προς τη θάλασσα.

Δεκαπέντε λεπτά αργότερα, έχοντας διανύσει τα τέσσερα χιλιόμετρα ως την παραλία, έκρυψε το ποδήλατό της σε μια γούβα και κάθισε σ' έναν αμμόλοφο να πάρει μια ανάσα και να φτιάξει κάπως τα ανάκατα από τον αέρα μαλλιά της. Δεν είχαν περάσει μερικά δευτερόλεπτα και έφτασε στ' αφτιά της ο ήχος από την κιθάρα του Κον και η γλυκιά μελωδική φωνή του. Η Σόρκα πετάχτηκε όρθια και κοίταξε ολόγυρά της.

«Κον, Κον, εγώ είμαι!» φώναξε, πασχίζοντας να ακουστεί πάνω από τον παφλασμό των κυμάτων, και άρχισε να τρέχει χαρούμενη στους αμμόλοφους, γεμίζοντας άμμο το σεμνό, κατάλληλο για την εκκλησία φουστάνι της. «Κον! Πού είσαι;» Μια νότα απορίας και ταραχής μαζί χρωμάτιζε τη φωνή της. «Κον; Δεν...»

Από πίσω της ακούστηκε ένα φιλικό μουγκρητό. Η Σόρκα δεν πρόλαβε καν να γυρίσει κατά κει και κάποιος όρμησε πάνω της. Το ζευγάρι έπεσε απαλά στην αμμουδιά και άρχισε να κουτροβαλά, ώσπου σταμάτησε σε μια γούβα στην άμμο.

Η Σόρκα σήκωσε τα μάτια της πάνω του. Ήταν πεσμένος

επάνω της και τα τεράστια γαλάζια μάτια του κάτω από τα δύο πυκνά σκουρόχρωμα φρύδια του πλαισίωναν βλεφαρίδες τόσο μακριές και γυριστές, που φάνταζαν θηλυκές σχεδόν. Το δέρμα του ήταν ηλιοκαμένο από τον θαλασσινό αέρα ακόμη και μετά από έναν ατελείωτο χειμώνα, και τα πλούσια μαύρα του μαλλιά έπεφταν κυματιστά στους ώμους του. Η Σόρκα ήξερε πως θα τον αγαπούσε για όλη της τη ζωή, όποιο κι αν ήταν το τίμημα!

«Γεια σου, Σόρκα, καρδιά μου. Σου έλειψα;» Της χαμογέλασε, χαρίζοντάς της το χαρακτηριστικό του κλείσιμο του ματιού. «Εμένα, πάντως, μου έλειψες σίγουρα!»

Ένας κόμπος τής έφραξε τον λαιμό. Κατένευσε και χάιδεψε με το δάχτυλό της το κρύο μάγουλό του. «Αχ, ναι, Κον! Ναι!»

Τα χείλη του κόλλησαν άγρια στα δικά της και η Σόρκα αισθάνθηκε το χέρι του να ανηφορίζει στα κλεφτά στον μηρό της. Απόλαυσε για μερικά δευτερόλεπτα την αίσθηση αυτή, μα ύστερα υπερίσχυσε η συνείδησή της.

«Μου υποσχέθηκες, Κον!» Αποτραβήχτηκε μ' έναν ελιγμό και γύρισε στο πλάι.

«Είμαι τρελός για εσένα, Σόρκα! Δεν μπορώ να σκεφτώ τίποτε άλλο, σ' το ορκίζομαι! Μέχρι και τραγούδι έγραψα για εσένα χθες το βράδυ». Ο Κον τής χάιδεψε τρυφερά τα μαλλιά. «Θα φέρω την κιθάρα μου να σ' το τραγουδήσω». Πετάχτηκε όρθιος και έτρεξε σαν αστραπή σ' έναν αμμόλοφο.

Εκείνη έμεινε ασάλευτη, με τα μάτια σφαλιστά, θέλοντας να καταγράψει κάθε δευτερόλεπτό τους μαζί, για να το σκέφτεται το βράδυ που θα ήταν μονάχη της, δίχως εκείνον.

Ο Κον επέστρεψε.

«Το έχω ονομάσει “My One True Love”».

Η Σόρκα γύρισε από την άλλη πλευρά και τον κοίταζε που άρχισε να της τραγουδά.

«Αχ, Κον, είναι πανέμορφη η μελωδία! Αλήθεια το έγγραψες για εμένα;» τον ρώτησε μόλις τελείωσε.

«Ναι. Και εννοώ την κάθε λέξη». Έσκυψε προς το μέρος της και της έδωσε άλλο ένα φιλί στα χείλη. «Πρέπει οπωσδήποτε να φύγεις;»

Η Σόρκα τίνιζε ήδη την άμμο από το φουστάνι της και σουλούπωνε τα μαλλιά της.

«Αφού το ξέρεις ότι πρέπει. Θα γίνει θηρίο ο μπαμπάς, αν δεν έχω γυρίσει στην ώρα μου για το τραπέζι».

Τα χέρια του την αγκάλιασαν ξανά. «Αχ, Σόρκα! Έλα να ζήσεις μαζί μου και να γίνεις η αγάπη μου», της απήγγειλε τον στίχο από το ποίημα *Ο Παθιασμένος Βοσκός προς την Αγάπη του* του Κρίστοφερ Μάρλοου. Ανασήκωσε το πρόσωπό της προς το δικό του. «Ξέρεις ότι δεν μπορούμε να συνεχίσουμε άλλο έτσι. Σε λίγους μήνες γίνεσαι δεκαεπτά. Και τότε δεν θα μπορεί κανείς να μας εμποδίσει».

«Μπορούν. Και το ξέρεις». Κούρνιασε στο στήθος του.

«Όχι αν έρθεις μαζί μου στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού. Δεν μπορώ να μείνω για πολύ ακόμα εδώ. Μονάχα εσύ με κρατάς και δεν φεύγω αμέσως».

«Σε παρακαλώ, Κον, μην το λες αυτό».

«Λυπάμαι, μα είναι η αλήθεια. Θα πρέπει να αποφασίσεις, Σόρκα, καρδιά μου».

«Ναι, ναι, το ξέρω. Θα έρθω την Τετάρτη, μετά το σχολείο».

«Θα είμαι στην καλύβα μου και θα σε περιμένω». Τη φίλησε ξανά. «Γεια σου, αγάπη μου».

«Γεια σου».

Με βαριά καρδιά, η Σόρκα αποτραβήχτηκε από την αγκαλιά του και άρχισε να ανηφορίζει στους αμμόλοφους. Αναρίγησε σαν μαστίγωσε ο αγέρας τα γυμνά της πόδια. Άλλαζε ο καιρός, ξαφνικά κι απότομα, όπως γινόταν συνήθως στο δυτικό Κορκ.

Γύρισε πίσω και είδε τον Κον να ατενίζει στη θάλασσα την καταιγίδα που προμηνυόταν. Είχε ίσως δέκα λεπτά καιρό προτού ανοίξουν οι ουρανοί, και τότε θα δυσκολευόταν πολύ να εξηγήσει στους γονείς της τα μουσκεμένα ρούχα της. Τσούλησε το ποδήλατό της μέχρι τον δρόμο, το καβάλησε και άρχισε να κάνει πετάλι για να γυρίσει στο σπίτι.

Η μορφή που παρακολουθούσε τους δυο τους τα τελευταία σαράντα λεπτά έφυγε άρον άρον για να μην τη δουν.

«Για όνομα του Θεού και της Παναγίας! Είσαι μούσκεμα, παιδί μου! Πώς κατάφερες να γίνεις έτσι στα δυο λεπτά που έκανες να έρθεις με το ποδήλατο από το σπίτι της Μορίν; Ανέβα πάνω να αλλάξεις. Σε τρία λεπτά θα βάλω το φαγητό στο τραπέζι».

«Ναι, μαμά». Η Σόρκα ανέβηκε φουριόζα τη σκάλα. Χώθηκε στο μπάνιο και κλείδωσε την πόρτα. Μπήκε στην μπανιέρα και άρχισε να γδύνεται, τινάζοντας σχολαστικά ένα ένα τα ρούχα της. Όταν απέμεινε γυμνή, βγήκε από την μπανιέρα και άνοιξε τις βρύσες, για να πάρει μαζί του το νερό κάτω στο σιφόνι την προδοτική χρυσαφένια άμμο.

Όταν η Σόρκα επανεμφάνιστηκε στον κάτω όροφο, ο πατέρας της ήταν ήδη καθισμένος στο γυαλιστερό σαν καθρέφτης μαονένιο τραπέζι της τραπεζαρίας. Ήταν μονίμως κρύο και είχε μια μυρωδιά μούχλας, επειδή δεν το χρησιμοποιούσαν ποτέ πάνω από μία φορά την εβδομάδα.

«Άντε, Σόρκα, κάθισε», της είπε ο πατέρας της.

Εκείνη υπάκουσε και τότε η μαμά της έφερε το μοσχαρίσιο κομμάτι που μαγείρευε από τις επτά το πρωί. Η Μέρι το ακούμπησε μπροστά στον άντρα της.

«Ελπίζω να το βρεις τρυφερό, Σέιμους», του είπε νευρικά,

ενώ εκείνος πήρε το χασαπομάχαιρο και άρχισε να το ακονίζει στην πιρούνα.

Οι δύο γυναίκες κάθονταν βουβές ενόσω ο Σέιμους έκοβε σχολαστικά το κότσι σε τέλειες φέτες. Μόνο όταν θα έκοβε και τις τρεις μερίδες, θα επιτρεπόταν να γεμίσει η Μέρι τα πιάτα με λαχανικά.

Τόσος κόπος, συλλογίστηκε η Σόρκα, πιάνοντας το πιρούνι της, και μέχρι να το φάμε, επιτέλους, το κρέας έχει γίνει χλιαρό!

Κανένας τους δεν έβγαζε άχνα. Ο Σέιμους δεν ενέκρινε τις κουβέντες την ώρα του φαγητού. Μόλις απόφαγαν, η Σόρκα μάζεψε τα πιάτα, ενώ η Μέρι έφερε από τον φούρνο της κουζίνας μια τέλεια μηλόπιτα.

Η Σόρκα κοίταζε τον πατέρα της που έτρωγε. Αναρωτήθηκε αν είχε γεννηθεί συνοφρυωμένος ή συνοφρυωνόταν τόσο συχνά, που το πρόσωπό του είχε απομείνει έτσι. Όποιος κι αν ήταν ο λόγος, πάντως, έμοιαζε μονίμως θυμωμένος. Δυστυχώς, όλοι έλεγαν ότι η Σόρκα τού έμοιαζε. Σίγουρα είχε πάρει τα πλούσια, σγουρά, καστανοκόκκινα μαλλιά και τα πράσινα μάτια του. Ήταν κι εκείνη ψηλή. Οι φίλες της στο σχολείο τον έλεγαν όμορφο και πως ήταν πολύ τυχερή που είχε τόσο ωραίο μπαμπά, όμως πολλά βράδια προσευχόταν να μην είχε κληρονομήσει τον χαρακτήρα του. Μικρή φοβόταν και τον ίδιο, όπως και την ξανάστροφη του χεριού του, αλλά πλέον... τον σιχαινόταν.

«Μαμά, μπορούμε να ανοίξουμε το ραδιόφωνο;» ρώτησε.

«Ξέρεις ότι ο μπαμπάς σου μετά το φαγητό δεν θέλει φασαρία».

«Να το βάλουμε σιγανά;»

Η Μέρι, όπως το περίμενε η Σόρκα, έγνεψε αρνητικά. «Ίσως αργότερα».

Η Σόρκα έπιασε να σκουπίσει τα πλυμένα πιάτα.

«Μαμά, να σε ρωτήσω κάτι;»

«Φυσικά».

«Αγαπάς τον μπαμπά;»

«Σόρκα!» Η Μέρι σταυροκοπήθηκε. «Μα τι ερώτηση είναι αυτή! Αφού ξέρεις ότι τον αγαπάω».

«Να, μάλλον. Απλώς... να, διαβάζω ένα βιβλίο για το μάθημα των αγγλικών. Λέγεται *Ανεμοδαρμένα Ύψη*. Και μιλά για τον έρωτα και... το πάθος».

«Α, μάλιστα». Η Μέρι συνέχισε το πλύσιμο των πιάτων.

«Ήσουν ποτέ τρελά ερωτευμένη με τον μπαμπά; Εννοώ, τόσο πολύ, που να μην μπορούσες να κοιμηθείς το βράδυ, που να ένιωθες υπέροχα και μόνο που βρισκόσουν κοντά του, που, όταν σε φιλούσε, νόμιζες ότι θα εκραγείς από ευτυχία;»

Η Μέρι σταμάτησε το πλύσιμο των πιάτων και κοίταξε εξεταστικά την κόρη της. Τα μάτια της Σόρκα έλαμπαν, το πρόσωπό της ήταν αναψοκοκκινισμένο.

«Εμ... ναι», αποκρίθηκε κατανεύοντας. «Ήμουν κάποτε τρελή και παλαβή με κάποιον... Με τον μπαμπά σου, θέλω να πω. Έτσι ακριβώς όπως το περιγράφεις. Όμως, Σόρκα, αυτού του είδους τα συναισθήματα δεν κρατούν πολύ. Λίγους μήνες, ίσως, και σε σπάνιες περιπτώσεις κάνα δυο χρόνια. Αλλά όταν μπαίνει στη μέση η ζωή, η αληθινή ζωή...» Η Μέρι κάρφωσε το βλέμμα έξω από το παράθυρο, στις στάλες της βροχής που έπεφταν βαριές στο τζάμι. «Για να λέμε και τα πράγματα όπως είναι, σπάνια παντρεύεσαι τον άντρα που αγαπάς αληθινά».

«Μα εσύ το έκανες».

Η Μέρι κοίταξε την κόρη της και χαμογέλασε άψυχα. «Ναι, βέβαια. Λοιπόν, δεν έχεις να τελειώσεις τα μαθήματά σου;»

«Ναι».

«Άντε, λοιπόν, ανέβα στο δωμάτιό σου να τα κάνεις. Θα κάνω εγώ τα υπόλοιπα πιάτα».

Η Σόρκα έδωσε ένα φιλί στο απαλό μάγουλο της μαμάς της. «Σ' ευχαριστώ, μαμά».

Επάνω στην ευρύχωρη, άνετη κρεβατοκάμαρά της, η Σόρκα πήρε τη σάκα της, έβγαλε από μέσα τα σχολικά βιβλία της, χαρτί και την κασετίνα με τα μολύβια της, τα έβαλε στο γραφείο της και κάθισε. Μόλις βολεύτηκε, τα δάχτυλά της έψαξαν να βρουν τον φάκελο κάτω κάτω στην κασετίνα της και τον έβγαλαν έξω. Ήταν τσαλακωμένος και η μικρή φωτογραφία που περιείχε ακόμα περισσότερο. Την ίσιωσε μπροστά της και χάιδεψε με τ' ακροδάχτυλά της το πρόσωπο εκείνου, όπως είχε κάνει χιλιάδες φορές. Τα δακτυλικά αποτυπώματά της φαίνονταν παντού πάνω της.

«Κον... Κον», μουρμούρισε κοιτάζοντας με λατρεία τον έρωτά της. Η φωτογραφία ήταν χάλια, φλουταρισμένη, και από τον Κον έλειπε το αριστερό αφτί, επειδή η Σόρκα την είχε κόψει από μια παράνομη αφίσα που διαφήμιζε την πιο πρόσφατη συναυλία του συγκροτήματός του. Όμως αυτό δεν είχε καμία σημασία για εκείνη.

Έκλεισε τα μάτια και θυμήθηκε την πρώτη εκείνη βραδιά, πριν από τρεις μήνες, που τον πρωτοφίλησε...

Ιανουάριος 1964, τρεις μήνες νωρίτερα

«Το μεθεπόμενο Σάββατο θα παίξει ένα συγκρότημα στην αίθουσα της Γαελικής Αθλητικής Ομοσπονδίας», πληροφόρησε η Μάριεντ τα κορίτσια την ώρα που έβγαιναν η μία πίσω από την άλλη από την αίθουσα μετά τις πρωινές προσευχές.

Οι τρεις φίλες της ανασήκωσαν τα φρύδια καθώς διέσχιζαν τον διάδρομο να πάνε προς την τάξη τους.

«Έχω ακούσει ότι είναι τρομερό συγκρότημα!» συνέχισε η Μάριεντ. «Έχουν βάλει αφίσες του στην πόλη. Θα τις δείτε κι εσείς μετά το σχολείο».

«Τι συγκρότημα είναι αυτό;» τη ρώτησε η Κάθριν Ο'Μάχονι, ενώ έμπαιναν στην τάξη. «Και ποιοι το έχουν;»

«Κανονικό συγκρότημα, με κιθάρες και ντραμς. Τραγουδιστής είναι ο Κον Ντέιλ».

Κάθισαν στα θρανία τους και άνοιξαν τις σάκες τους.

«Αυτός είναι αλήτης!» πληροφόρησε τις υπόλοιπες με ύφος σοβαρό η Μορίν ΜακΝαμέρα.

«Αφού είχε για πατέρα έναν κουφιοκέφαλο μεθύστακα και η μαμά του πέθανε όταν ήταν μικρός, πώς να βγει σωστός;» αντιγύρισε η Κάθριν. «Άσε που μένει ολομόναχος στην παραλία σ' εκείνη την καλύβα της συμφοράς. Εγώ θα έλεγα ότι κανονικά θα έπρεπε να τον λυπόμαστε».

«Εσύ μια ζωή ψυχοπονιάρρα ήσουν, Κάθριν Ο'Μάχονι. Πάντως, ο αδελφός μου λέει ότι ο Κον έχει φανταστική φωνή! Τον άκουσε πριν από καιρό σ' ένα μπαρ στο Κλονακίλτι», κατέληξε η Μάριεντ.

Στον διάδρομο αντιλάλησαν τα βαριά βήματα της αδελφής Μπένεντικτ.

«Εγώ, πάντως, θα πάω», ψιθύρισε η Μάριεντ. «Ποια θα έρθει μαζί μου;»

Δεν πρόλαβαν να πουν τίποτε άλλο, γιατί η αδελφή Μπένεντικτ μπήκε στην τάξη.

Μετά το σχολείο μαζεύτηκαν οι τέσσερις τους και συζήτησαν το θέμα κατηφορίζοντας τον λόφο για το χωριό Μπάλιμορ.

«Όλα τα αγόρια της Σχολής του Αγίου Ιωσήφ θα είναι εκεί. Ο αδελφός μου, ο Τζόνι», είπε η Μάριεντ γνέφοντας με νόημα προς τη μεριά της Κάθριν. Εκείνη κοκκίνισε. «Ο Τόμι Ντάλτον». Η Μάριεντ κοίταξε τη Μορίν. Εκείνη κάρφωσε το βλέμμα στα πόδια της. «Και για εσένα, Σόρκα, όποιο αγόρι σου αρέσει».

«Και πώς υποτίθεται ότι θα φύγουμε βραδιάτικα από τα σπίτια μας το Σάββατο για να δούμε το συγκρότημα;» ρώτησε η Σόρκα.

«Α, μη σκας γι' αυτό. Τα έχω κανονίσει όλα», πρόσθεσε όλο σιγουριά η Μάριεντ.

«Για πες», την προκάλεσε η Κάθριν.

Η Μάριεντ πήρε ύφος αυτάρεσκο. «Το Σάββατο το πρωί οι γονείς μου θα πάνε στο Μίλταουν να δουν τη θεία μου. Και θα γυρίσουν την Κυριακή το μεσημέρι. Υποτίθεται ότι ο Τζόνι θα με προσέχει. Οπότε, μπορείτε να πείτε στους γονείς σας ότι θα έρθετε όλες να κοιμηθείτε στο σπίτι μου! Δεν χρειάζεται να μάθουν ότι οι γονείς μου θα λείπουν. Απλώς πρέπει το άλλο

πρωί να εμφανιστούμε όλες στην κυριακάτικη λειτουργία και δεν θα υποψιαστούν το παραμικρό!» Έλαμπαν τα μάτια της από καμάρι. «Λοιπόν, τι λέτε;»

Τα τρία κορίτσια κοιτάχτηκαν αναμεταξύ τους.

«Κι άμα ανακαλύψουν πού πήγαμε; Παναγίτσα μου! Θα με σταυρώσουν!» αναφώνησε η Μορίν.

«Δεν πρόκειται να το μάθουν. Δεν θα τους περάσει ποτέ από το μυαλό ότι οι γλυκές μικρές κορούλες τους χόρευαν όλη νύχτα με αγόρια!» αντιγύρισε η Μάριεντ χαχανίζοντας.

Η Σόρκα κούνησε αβέβαια το κεφάλι καθώς έφταναν στη δική της στροφή του δρόμου. «Εγώ, πάντως, δεν είμαι και τόσο σίγουρη, Μάριεντ».

«Μα σκέψου το λίγο, Σόρκα Ο'Ντόνοβαν. Οι περισσότερες από εμάς είμαστε σχεδόν δεκαεπτά. Δεν είμαστε μωρά πια. Και τι έγινε άμα το μάθουν; Θα μας κλείσουν στη φυλακή του Κορκ και θα πετάξουν το κλειδί; Δεν νομίζω!»

Η Σόρκα κοκκίνισε. «Καλά λες, Μάριεντ. Θα το σκεφτώ. Τα λέμε αύριο».

Κούνησε το χέρι στις φίλες της και κατηφόρισε τον στενό φιδογυριστό δρόμο που οδηγούσε στη μεγάλη γεωργιανή πλατεία ΜακΚέρτεν. Στο κέντρο, περικόλειστος με σιδερένια κάγκελα, υπήρχε ένας γεωμετρικός κήπος μ' ένα μικρό σιντριβάνι που γαργάριζε σιγανά. Εδώ έμεναν οι επαγγελματίες της πόλης, σε τετραώροφα σπίτια ενωμένα με μεσοτοιχία που τα ζήλευαν πολλοί. Η Σόρκα διέσχισε την πλατεία και πλησίασε την εξώπορτα του σπιτιού της. Στην αριστερή πλευρά, μια αστραφτερή μπρούντζινη πλάκα έγραφε:

ΣΕΪΜΟΥΣ Ο'ΝΤΟΝΟΒΑΝ, ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ο πατέρας της χρησιμοποιούσε ως γραφείο τα τρία μεγάλα δωμάτια του ισογείου. Η οικογένεια ζούσε στους τρεις αποπάνω

ορόφους. Η Σόρκα γύρισε το κλειδί στην πόρτα και κατευθύνθηκε προς τη σκάλα.

«Μαμά, γύρισα!» φώναξε, βγάζοντας το καπέλο, το σακάκι, τα γάντια και το κασκόλ της. Διέσχισε τον διάδρομο και άνοιξε την πόρτα της κουζίνας. Μια υπέροχη μυρωδιά από μπέικον γέμισε τα ρουθούνια της καθώς πήγε στο φθαρμένο τραπέζι από ξύλο βελανιδιάς και φίλησε τη μητέρα της, που ήταν μες στο αλεύρι.

«Γεια σου, αγαπούλα μου. Πώς πέρασες σήμερα; Έχω έτοιμο ζεστό νερό για τσάι».

«Ευχαριστώ. Καλά πέρασα. Θέλεις ένα φλιτζάνι τσάι;»

«Όχι, ευχαριστώ. Πρέπει να τελειώσω την πίτα. Θα έρθει η Έλεν το βράδυ για φαγητό».

Η Σόρκα στραβομουτσούνιασε. «Αχ, μαμά, είναι ανάγκη;»

«Ναι, και το ξέρεις. Η καημενούλα δεν έχει γονείς να την αγαπούν. Είναι το λιγότερο που μπορούμε να κάνουμε. Και μην ξεχνάς, Σόρκα, ότι είναι μακρινή ξαδέλφη του μπαμπά σου».

Η Έλεν ΜακΚάρθι ήταν στην τάξη της Σόρκα στη μονή, παρότι ήταν σχεδόν δεκαοκτώ ετών. Οι γονείς της είχαν σκοτωθεί σε τροχαίο όταν εκείνη ήταν πέντε ετών, αφήνοντας το μεγάλο σπίτι και την περιουσία τους στη μοναχοκόρη τους. Έκτοτε, τη φροντίδα της Έλεν είχε αναλάβει μια ηλικιωμένη θεία.

Η Σόρκα δεν ανέφερε ποτέ στις συμμαθήτριάς της τις μηνιαίες επισκέψεις της Έλεν στο σπίτι τους. Η μητέρα της ήταν Αγγλίδα και προτεστάντισσα, δεν είχε καμία σχέση με το εκκλησίασμα του χωριού. Η οικογένειά της φρόντιζε πάντοτε να διαχωρίζει τη θέση της μικρή η Έλεν είχε πάει σε ιδιωτικό δημοτικό σχολείο στο Μπάντον και είχε έρθει στα δώδεκα της στη μονή. Επειδή ήταν πιο μεγαλόσωμη από τις περισσότερες συμμαθήτριάς της, φορούσε γυαλιά και δεν έπαιρνε εύκολα τα γράμματα, ήταν εύκολος στόχος για τους νταήδες.

Μία φορά τον μήνα, η Έλεν ερχόταν στο σπίτι των Ο'Ντόνοβαν για φαγητό. Ο Σέιμους διαχειριζόταν το καταπίστευμα της Έλεν, ενώ το δικηγορικό του γραφείο φρόντιζε οτιδήποτε αφορούσε την έπαυλη με τις δέκα κρεβατοκάμαρες και τα οκτακόσια στρέμματα, που θα περιέρχονταν στην Έλεν στα δέκατα όγδοα γενέθλιά της, όπως όριζε η διαθήκη των γονιών της.

Πολλές φορές η Σόρκα εξομολογούνταν στον πάτερ Μόινεχαν πως ήταν σκληρή και αδιάφορη με την Έλεν και πως στο μέλλον θα προσπαθούσε να της μιλά ή να τρώει μαζί της στην τραπεζαρία της μονής, όπου κάθε ημέρα την έβλεπε να κάθεται μονάχη της σε μια γωνιά. Όμως ποτέ δεν κατάφερε να το κάνει πράξη.

«Προσπάθησε να είσαι φιλική μαζί της», την παρακάλεσε η μητέρα της. «Για λίγες ώρες είναι μονάχα, ένα βράδυ τον μήνα. Στο κάτω κάτω, πηγαίνετε στην ίδια τάξη».

«Θα κάνω ό,τι μπορώ, μαμά, σ' το ορκίζομαι».

«Έτσι μπράβο, σαν καλό κορίτσι που είσαι. Άντε τώρα να τελειώσεις τα μαθήματά σου προτού έρθει η Έλεν».

Το δείπνο κύλησε, όπως πάντα, δύσκολα και αμήχανα. Η Έλεν καθόταν στο τραπέζι, έχοντας το μυαλό της στο φαγητό της και σε τίποτε άλλο.

«Λοιπόν, Έλεν, έχεις σκεφτεί τι θα κάνεις όταν τελειώσεις το σχολείο;» τη ρώτησε ο Σέιμους με τον πλέον φιλικότερο τόνο του.

«Δεν ξέρω», αποκρίθηκε η Έλεν, μοιάζοντας για μια στιγμή πελαγωμένη, αλλά κατόπιν έστρεψε ξανά την προσοχή της στο πιάτο της.

«Θα ήθελα πολύ σύντομα να τα πούμε. Σε λίγους μήνες, το κτήμα Λισνεγκούχα θα περάσει στον δικό σου έλεγχο».

«Ναι», αποκρίθηκε η Έλεν, κόβοντας αφηρημένη μια μπουκιά ψωμί.

Η πουτίγκα έμοιαζε ατελείωτη. Όταν σηκώθηκε η Μέρι να μαζέψει τα πιάτα, σηκώθηκε και η Σόρκα.

«Θα σε βοηθήσω».

«Όχι, τα καταφέρνω μια χαρά και μόνη μου. Ανεβείτε με την Έλεν στο δωμάτιό σου να καθίσετε λίγο».

Αφού έριξε ένα βλέμμα όλο νόημα στη μαμά της, η Σόρκα έσφιξε τα δόντια και είπε: «Έλα, Έλεν. Πάμε πάνω».

Η Έλεν ακολούθησε τη Σόρκα στη σκάλα και κάθισε στην άκρια του κρεβατιού της. Η Σόρκα τράβηξε έξω την καρέκλα από το γραφείο της και κάθισε εκεί.

Δεν μπορούσε να σκεφτεί τίποτα να πει.

Η Έλεν άρχισε να χτυπά νευρικά το χέρι στο πόδι της. Μάζεψε το κουράγιο της και εντέλει μίλησε. «Θα πας το Σάββατο το βράδυ στην αίθουσα της ΓΑΟ να ακούσεις το συγκρότημα;» αποτόλμησε να ρωτήσει.

«Εσύ πού ξέρεις γι' αυτό;»

«Έχω δει τις παράνομες αφίσες στην πόλη και σας άκουσα το πρωί που το συζητούσατε στην τάξη».

Η Σόρκα κούνησε ένοχα το κεφάλι αρνητικά. «Όχι βέβαια».

«Α», έκανε η Έλεν. Κάρφωσε το βλέμμα στα σταυρωμένα χέρια της και άρχισε να περιστρέφει εναλλάξ τους αντίχειρές της. Η Σόρκα είδε ότι τα νύχια της ήταν φαγωμένα ως τη ρίζα. «Στο συγκρότημα είναι αυτός ο Κον Ντέιλι». Η Έλεν έβαλε το χέρι στην τσέπη και έβγαλε μια τσαλακωμένη αφίσα. Την ξεδίπλωσε προσεκτικά. «Είναι... είναι πολύ όμορφος, δεν βρίσκεις;» σχολίασε, κοκκινίζοντας ως τις ρίζες των αχένιστων μαλλιών της.

«Ναι, μάλλον». Η Σόρκα δεν το είχε σκεφτεί ποτέ ιδιαίτερα.

«Μιλώ μαζί του μερικές φορές, όταν πηγαίνω βόλτα με το άλογο στην παραλία. Φαίνεται η καλύβα του από το παράθυρο

της κρεβατοκάμαράς μου. Δεν θα ήταν τέλεια να ήσουν σαν κι αυτόν, Σόρκα; Να ζεις μόνη σου, χωρίς να σου λέει κανένας τι να κάνεις;»

Η Σόρκα κοίταζε άφωνη την Έλεν. Δεν είχε ακούσει την κοπέλα να λέει περισσότερες φράσεις στη ζωή της.

«Πιστεύω πως θα ήταν μοναχικά σ' εκείνη την καλύβα και θα έκανε κρύο. Δεν έχει καν αποχωρητήριο».

«Άτομα όπως ο Κον κι εγώ συνηθίζουμε να έχουμε για παρέα τον εαυτό μας. Έτσι είναι όταν είσαι διαφορετικός από τους άλλους. Πιθανότατα είμαστε ίδιοι, από πολλές απόψεις».

«Με τη διαφορά ότι εσύ σε λίγο καιρό θα είσαι πάμπλουτη μ' ένα μεγάλο σπίτι, ενώ ο Κον Ντέιλι δεν έχει παρά μονάχα μια παράγκα, κι αυτή δανεική, αφού, όταν πέθανε ο πατέρας του, τους πήραν το σπίτι για να αποπληρωθούν τα χρέη του».

Η Έλεν πήρε ύφος αποκαρδιωμένο. «Ναι, μάλλον». Δίπλωσε προσεκτικά την αφίσα και την έβαλε ξανά στην τσέπη της. Η Σόρκα την είδε να κλείνεται εμφανώς στο καβούκι της. Έμειναν αμίλητες, ώσπου πέντε λεπτά αργότερα χτύπησε την πόρτα η Μέρι για να τους πει ότι ο Σέιμους ήταν έτοιμος να πάει την Έλεν στο σπίτι της.

«Γεια σου, Σόρκα».

«Γεια σου, Έλεν».

Εκείνη της έγνεψε και έφυγε από το δωμάτιο. Πέντε λεπτά αργότερα, η Σόρκα πήγε στο μπάνιο να πλυθεί. Κατόπιν ξάπλωσε στο κρεβάτι, σκεπάστηκε και συλλογίστηκε τη συναυλία. Αν πήγαινε, θα ήταν η πρώτη φορά στη ζωή της που θα έλεγε ψέματα στους γονείς της. Κι άλλωστε, τι θα έβαζε; Το φουστάνι που φορούσε στην εκκλησία; Χαχάνισε στη σκέψη αυτή, γύρισε στο πλάι και έκλεισε τα μάτια. Δεν θα το σκεφτόταν άλλο αυτό το θέμα απόψε, θα έβλεπε αύριο το πρωί πώς θα ένιωθε.

«Μαμά, η Μάριεντ προσκάλεσε την Κάθριν, τη Μορίν κι εμένα να πάμε να κοιμηθούμε στο σπίτι της το επόμενο Σάββατο. Μπορώ να πάω;» ρώτησε η Σόρκα, σταυρώνοντας τα δάχτυλά της πίσω από την πλάτη της για να της πει η μαμά της ναι.

Η Μέρι έτριβε το πάτωμα της κουζίνας. «Δεν βλέπω γιατί να μην μπορείς, αρκεί να έχεις κάνει όλα τα μαθήματά σου πριν φύγεις».

«Θα τα έχω κάνει, σ' το ορκίζομαι!»

«Τότε να πεις στη Μάριεντ ότι θα πας».

«Τέλεια!» Η Σόρκα έμεινε σαν μαρμαρωμένη, κατάπληκτη που τελικά ήταν τόσο εύκολο.

Η Μέρι την κοίταξε. «Θέλεις κάτι άλλο, Σόρκα; Μήπως θα ήθελες να με βοηθήσεις να τρίψουμε το πάτωμα;»

«Εμ... όχι. Σ' ευχαριστώ, μαμά!»

Έφυγε φουριόζα προτού προδοθεί από μόνη της.

«Μπες γρήγορα, μη σε πάρει κάνα μάτι», ψιθύρισε η Μάριεντ, ανοίγοντας την πόρτα της κουζίνας.

«Μα υποτίθεται ότι *πρέπει* να μας δουν, το ξέχασες;» αντιγύρισε χαχανίζοντας η Σόρκα.

«Αχ, ναι!» συμφώνησε γελώντας η Μάριεντ. «Αναγκάστηκα να λαδώσω τον αδελφό μου τον Τζόνι για να μη μας μαρτυρήσει. Θα έρθει κι αυτός στη συναυλία με κάποιους φίλους του».

«Και δεν θα πει τίποτα;»

«Όχι. Του αρέσει η Κάθριν, άρα δεν θα μας καρφώσει», της εξήγησε χαμογελώντας η Μάριεντ. «Έφερες τίποτα να φορέσεις;»

«Ναι. Το φουστάνι που φοράω στη λειτουργία». Η Σόρκα ακολούθησε τη Μάριεντ επάνω, στη μικρή κρεβατοκάμαρά της.

«Τι; Αποκλείεται!»

«Σε πειράζω. Θα σου δείξω σ' ένα λεπτάκι».

Η Κάθριν καθόταν με τα εσώρουχα στο πάτωμα ανάμεσα σε σωρούς ρούχων.

«Άδικα παιδεύομαι. Όλα είναι χάλια πάνω μου. Θα γυρίσω στο σπίτι μου να κοιμηθώ, να ησυχάσω!»

«Μην είσαι χαζή!» την κατσάδιασε η Μάριεντ. «Είσαι υπέροχη με το παντελόνι ιππασίας και το μαύρο πουλόβερ. Τονίζουν τέλεια το σώμα σου».

«Δεν μπορώ να φορέσω την κιλότα ιππασίας σε συναυλία!» αναφώνησε απελπισμένη η Κάθριν.

«Και βέβαια μπορείς. Το ξέρεις ότι σ' εκείνο το περιοδικό που έφερε η Μορίν από τη θεία της στο Λονδίνο έγραφε ότι τα παντελόνια ιππασίας είναι η τελευταία λέξη της μόδας;»

Η Σόρκα άφησε με γδούπο την τσάντα της στο πάτωμα. «Απορώ γιατί χολοσκάς», της είπε. «Αφού ξέρεις ότι, όταν περνάς, όλα τα αγόρια σε κοιτάζουν σαν ξερολούκουμο. Δεν χρειάζεται να κάνεις την παραμικρή προσπάθεια με τα υπέροχα μακριά ξανθά μαλλιά που έχεις και τα μεγάλα γαλάζια μάτια».

«Σιγά το πράγμα!» αντιγύρισε η Κάθριν. «Εσένα ζηλεύουν όλα τα κορίτσια στην τάξη με τις κόκκινες μπούκλες και τα μακριά πόδια σου. Είσαι τόσο όμορφη όσο εκείνα τα μοντέλα στο περιοδικό της Μορίν».

«Άμα σταματήσετε καμιά ώρα να λέτε η μία στην άλλη ότι κανονικά πρέπει να πάει αύριο κιόλας στα καλλιστεία, ίσως καταφέρουμε να στρωθούμε στη δουλειά», τις αποπήρε η Μάριεντ, με το φρύδι ανασηκωμένο. «Άργησε η Μορίν. Είχε πει ότι θα ήταν εδώ μέχρι τις τέσσερις και μισή κι έχει πάει πέντε».

«Θα έρθει», τη διαβεβαίωσε η Σόρκα. «Την είδα νωρίτερα στο χωριό».

«Α, εντάξει. Λοιπόν», συνέχισε η Μάριεντ, που πήρε μια

χτένα και μια βούρτσα και τις ανέμισε προς τα κορίτσια. «Ποια θα καθίσει πρώτη στο σαλόνι ομορφιάς μου;»

Μιάμιση ώρα αργότερα, η μεταμόρφωση είχε ολοκληρωθεί. Η Σόρκα κοιτάχτηκε με δέος στον καθρέφτη.

«Δεν το πιστεύω ότι είμαι εγώ!» Σχημάτισε ένα μεγάλο «Ο» με τα βαμμένα άλικά χείλη της. Αισθανόταν βαριά τα βλέφαρά της με τις ψεύτικες βλεφαρίδες που της είχε βάλει η φίλη της. Η Σόρκα άγγιξε τα μαλλιά της. Η Μάριεντ τα είχε χτενίσει σ' έναν όμορφο στριφτό κότσο, που τον είχε στερεώσει στην κορυφή του κεφαλιού της με τσιμπιδάκια. Το παλιό σκοτσέζικο κιτ που είχε ξεθάψει από το πίσω μέρος της ντουλάπας της είχε γίνει πολύ ωραίο αφότου το κόντυνε δεκαεπτά πόντους. Είχε αλλάξει και τις παινίνες ραφές, ώστε να αγκαλιάζουν όμορφα τους γοφούς της και να αναδεικνύουν τα μακριά, αδύνατα πόδια της.

Και η Κάθριν θαύμαζε τον εαυτό της. «Μάριεντ, πρέπει να ανοίξεις οπωσδήποτε σαλόνι ομορφιάς. Είσαι αστέρι!» την επαίνεσε χαμογελώντας.

Η Μάριεντ ανασήκωσε με ταπεινοφροσύνη τους ώμους και δίπλωσε τη φωτογραφία του μοντέλου που είχε ξεπατικώσει από το περιοδικό. «Δεν ήταν τίποτα. Λοιπόν, ήρθε και η σειρά μου. Όσο θα είμαι στο μπάνιο, θα πάρετε εσείς τηλέφωνο τη Μορίν;»

Η Σόρκα δεν μπορούσε να πάψει να κοιτάζεται στον καθρέφτη. «Αν δεν έρθει μέσα στα επόμενα δέκα λεπτά, θα της τηλεφωνήσω».

«Ωραία. Μαζέψτε και λίγο εδώ μέσα, εντάξει;»

«Θα προσπαθήσουμε», είπε αναστενάζοντας η Κάθριν και κάθισε με προσοχή στο κρεβάτι για να μη χαλάσει τις χρυσαφένιες μπούκλες της, που η Μάριεντ είχε βουρτσίσει μέχρι

που έλαμπαν. «Ακόμα και να μάθαιναν οι μανάδες μας πού θα είμαστε απόψε, δεν νομίζω ότι θα μας αναγνώριζαν!»

«Ναι. Δεν μπορώ να φανταστώ τι θα έλεγε ο πατέρας μου, αν μ' έβλεπε από καμιά μεριά με το πρόσωπο μακιγιαρισμένο και την κοντή φούστα».

«Λες να συμβεί απόψε σε κάποια από εμάς;» τη ρώτησε η Κάθριν.

«Ποιο;» τη ρώτησε η Σόρκα.

«Να μας φιλήσει ένα αγόρι», αποκρίθηκε η Κάθριν διπλώνοντας τα μακριά πόδια της κάτω από το σώμα της.

«Ποιος ξέρει;»

Τα δύο κορίτσια έμειναν αμίλητα, αναλογιζόμενα τη σπουδαιότητα ενός τέτοιου ενδεχόμενου.

Ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα του κάτω ορόφου και η Κάθριν πετάχτηκε όρθια. «Η Μορίν θα είναι. Πάω να της ανοίξω».

Δύο λεπτά αργότερα, επανεμφανίστηκε η Κάθριν στην κρεβατοκάμαρα με τη Μορίν αναψοκοκκινισμένη.

«Για όνομα του Θεού και της Παναγίας! Νόμιζα ότι δεν θα κατάφερνα να ξεγλιστρήσω ποτέ. Είναι άρρωστος ο Σέιν και μ' έβαλε η μαμά μου να τον προσέχω όσο θα έλειπε. Πόση ώρα έχω για να ετοιμαστώ;»

«Υπεραρκετή, άμα σε βοηθήσουμε όλες», την καθησύχασε η Κάθριν.

Μισή ώρα αργότερα, τα τέσσερα κορίτσια κάθονταν στο κρεβάτι και αναλογίζονταν αγχωμένα αυτό που σκόπευαν να κάνουν.

Η Μορίν, που έδειχνε να μη νιώθει άνετα με το σμαραγδί φόρεμα που είχε σουφρώσει από την ντουλάπα της μάνας της, κούνησε το κεφάλι απελπισμένη. «Πείτε μου έναν λόγο γιατί να μην ξεχάσουμε τη συναυλία, να φτιάξουμε μερικά σάντουιτς και να βάλουμε τις πιτζάμες μας».